

tengevolge konden hebben — de rechter wist het beter en verklaarde hem schuldig aan een voorbereidende handeling tot een straffbare handeling. *The Bristol Med. Chir. Journ.* (Spring Nummer 1918) verlangt, dat de General Medical Council van zijn recht gebruik maakt, om het geval met deskundig oog te onderzoeken, en uit te maken of de geneesheer een schavuit of een martelaar is. En het uit een ernstig protest tegen de wijze, waarop men een arts in de val heeft laten loopen. Ieder geneesheer zou zulke kansen loopen, als zulk een handeling niet van hooger hand voor ongeoorloofd werd verklaard. En, zouden wij er aan toe willen voegen, niet één geneesheer, bij een onbekende ontboden, zou zich eigenlijk tot hem mogen begeven zonder zich eerst van politiegeleide te hebben voorzien.

DE VROUW ALS SPOORWEGARTS. — Het ministerie van verkeer in Zweden heeft bepaald, dat vrouwen tot spoorwegarts kunnen worden aangesteld met toestemming van de betrokken spoorwegdirectie (*Munch. med. Wochenschr.*).

VERHOOGING DER ZIEKENFONDSDHONORARIA TE LEIPZIG. — Het bedrag, dat door de Ortskrankenkasse te Leipzig per verzekerde is uitgetrokken voor geneeskundige hulp, (Pauschalsomme) is verhoogd van 7.75 mark tot 8.50 mark, een verhooging van 11 pCt.. Zelfs de *Deutsche Krankenkassenzeitung*, die den artsen vijandig gezind is, vindt het merkwaardig, dat men zich, ter plaatse, waar de artsenbond zetelt, met zulk een matige verhooging heeft tevreden gesteld. Het bedrag was intusschen ook reeds vóór de verhooging vrij wat hooger dan in Nederlandsche steden van gelijken stand.

GENEESMIDDELEN ONDER TOEZICHT. — Een aantal geneesmiddelen zijn in Oostenrijk onder staatstoezicht geplaatst. Men noemt ze „bewirtschaftete Arzneimittel“. Het toezicht wordt uitgeoefend door een bureau, dat zich in het bezit stelt van die middelen, de in- en verkoopprijzen regelt, en ze toewijst en verdeelt aan de belanghebbenden. Apothekers en artsen, die verplicht zijn, een huis-apotheek te houden, ook laboratoria, moeten zich, als zij niet meer voorraad van die middelen hebben, dan voor zes maanden noodig is, tot het bureau wenden. Slechts als het strikt noodzakelijk is, mogen deze geneesmiddelen worden voorgeschreven. Daaronder behooren: protargol, kamfer, chloral, chinine, coffeine, tannine, urotropine, jodium en zijn verbindingen, morphine, senna, eserine, kwikzilver-verbindingen, strophantus, strychnine, zinkoxyde en vele andere, die men voor onmisbaar is gaan houden, maar in menig geval zal moeten missen (*Wien. klin. Wochenschr.*).

WAT IS EEN CONSULENT? — Zoo vraagt een misnoegd collega in *The Brit. med. Journ.* Hij had een patiënt met een brief naar een specialist gezonden. Deze schreef een brief terug en gaf een recept, dat bij den (apotheekhoudenden) dokter werd gereedgemaakt. Sedert ziet deze den patiënt telkens terug met recepten van den specialist, doch nimmer om hem te raadplegen. De consulent heeft den patiënt voor zich gehouden, en de dokter is diens apotheker geworden. De inzender vindt, dat de specialist slechts eens als zoodanig is opgetreden, maar verder als prakti-zeerend geneesheer. En als dit zoo is, moet hij besluiten, „zijn goede patiënten voortaan niet meer weg te geven“. Men kan den man nauwelijks ongelijk geven.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

BESTRIJDING DER TUBERCULOSE ALS VOLKSZIEKTE.

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van den heer F. TIJDENS in n°. 24 van dit *Tijdschrift* wil ik, de verdediging der praeadviesen aan dr. HEIJERMANS en dr. POLAK DANIELS overlatende, op enkele verkeerde opvattingen wijzen, waarvan de heer TIJDENS blijk geeft. De commissie van „onderzoek naar de werkwijze en organisatie der Ned. Centrale Vereeniging tot bestrijding der tuberculose en naar de wijze, waarop de

tuberculose moet worden bestreden" ¹⁾ (commissie in zake de tuberculosebestrijding), weliswaar ontstaan tengevolge van ontevredenheid over het werk der N. C. V., heeft reeds aanstonds begrepen, dat haar taak breed moest worden opgevat, opdat haar arbeid niet *afbrekende*, maar *opbouwende* kritiek zou opleveren. Daartoe heeft zij zich tot doel gesteld niet alleen na te gaan, in hoeverre de N. C. V. in haar werk mag zijn tekortgeschoten, maar ook op welke grondslagen een praktische tuberculosebestrijding in Nederland moet berusten. Er zijn vertegenwoordigers der Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst en van de Ned. Vereeniging „Het Groene Kruis” aan haar als leden toegevoegd om van deze twee groote organisaties de zienswijzen te leeren kennen. Ten einde echter alle artsen in de gelegenheid te stellen aan het ontwerpen van een tuberculosebestrijdingsplan deel te nemen, heeft dr. POLAK DANIELS in nummer 23 van dit *Tijdschrift* zijn verzoek geplaatst, zoodat ieder zijn bezwaren en inzichten aan de commissie kan mededeelen. De commissie is voornemens van deze gegevens nauwkeurig kennis te nemen en de voorstellers ruimschoots in de gelegenheid te stellen haar, zoo noodig, mondeling nadere inlichtingen te verstrekken. De vraag, of de N. C. V. een reorganisatie zal moeten ondergaan, zal de commissie eerst na het ontwerpen van een praktisch bestrijdingsplan onder de oogen zien. Zij heeft bovendien besloten haar rapport in druk te laten verschijnen, zoodat ieder in de gelegenheid zal zijn daarvan kennis te nemen.

Wel verre van een huiselijke aangelegenheid der N. C. V. te behandelen, waarin het meerendeel der artsen weinig belang zal stellen, wil de commissie dus een plan voor bestrijding ontwerpen, dat zooveel mogelijk met de inzichten, wenschen en belangen van alle geneeskundigen zal rekening houden. Met deze feiten voor oogen moet het geen verwondering wekken, dat het hoofdbestuur der Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst een vertegenwoordiger naar de commissie heeft afgevaardigd en zou het te betreuren zijn, indien door het aannemen van het voorstel „*Arnhem en O.*” een verbroekeling van arbeid zou ontstaan, die het gestelde doel slechts tot nadeel kan strekken. Samenwerking is hier een eerste vereischte.

Amsterdam,
20 Juni 1918.

M. R. HEYNSIUS VAN DEN BERG,
Secretaris der commissie.

DE SPECIALISTEN EN DE MAATSCHAPPIJ.

I.

Met groot genoegen heb ik kennisgenomen van de poging der afdeling Rotterdam en omstreken om de kwestie tusschen de maatschappij en de specialisten weer in het reine te brengen. Zeker, er moet van beide kanten gestreefd worden naar overleg om te trachten in één verband te blijven ten bate van den geheelen geneeskundigen stand. Dat overleg moet geschieden met goeden wil, bezadigdheid, wederzijdsch vertrouwen en koel hoofd en niet op een wijze als collega VAN VEEN toepast, want zulke woorden prikkelen en vervreemden de partijen van elkaar. De wil om tot een goede oplossing te komen moet voorzitten, anders is het beter de pogingen te staken. Zou het nu niet leiden tot bespoediging van het einde van het conflict, indien namens de specialisten in enkele punten — als hoofdtrekken te beschouwen —, kort en bondig duidelijk gemaakt, verklaard werd, wat zij eigenlijk willen? Wij zouden dan voorkomen, dat, als in de ééne algemeene vergadering één punt opgelost is, er in een volgende weer over een tweede gediscussieerd moet worden. De specialisten willen, meen ik, een snellen gang; laten zij daartoe dan de gelegenheid geven.

Koog a/d Zaan, 24 Juni 1918.

C. W. VRENDENBERG.

II.

Door de indiening van de motie van de afdeling Rotterdam wordt de specialisten-quaestie, die een diepgaande scheuring dreigt te brengen in onze Maatschappij, waardoor de invloed, die van die Maatschappij kan uitgaan op de geneeskundigen en op

1) Niet, gelijk dr. TIJDENS schrijft: „commissie van onderzoek naar de wijze van bestrijding der tuberculose als volksziekte en tot reorganisatie der N. C. V.”.